

David Foenkins: Nainen, jonka nimi on Nathalie

RISTO NIEMI-PYNTTÄRI

Foenkinosin rakkausromaanissa on hieman uudenlaista komiikkaa, keveitä ja yllättäviä yksityiskohtia pariisilaisessa työyhteisössä. Romaani kertoo, kuinka kaunis osastopäällikkö Nathalie ja löytää onnen herkän, mutta epävarman Markuksen kanssa.

Erityistä tässä romanttisessa tarinassa on se, että kerronta muistuttaa sarjakuvapiirroksia, henkilöt ovat karrikatyyreja, kirkkain värein printattuja piirroshahmoja kevyen humoristisesti esitettyinä. Työpaikan kuvaus, pomoineen, sihteereineen, kahviautomaatteineen hyödyntää sarjakuvien tavoin työpaikkakomiikkaa. Toisin sanoen *comics* on tullut romaanikerrontaan.

Nainen, jonka nimi on Nathalie on myös elokuvana Foenkinsien veljesten ohjaamana, siinä hyödynnetään kerronnan samankaltaisuutta *Amelien* kanssa. Pääosassa on sama henkilö.

“Naiset, joiden nimi on Nathalie, ovat selvästi taipuvaisia nostalgiaan.” Voisi olla romaanin tunnuslause, yhtä hyvin kuin ranskalainenkin nimi Delikatesse.

Tarina alkaa eräänlaisella rakkauden prologilla, Nathalien ensimmäisen avioliiton onnen kuvauksella. Mies kuolee onnettomuudessa ja Nathalie suistuu monen vuoden suruun ja nostalgiaan. Mutta tämä vain pohjustaa varsinaista rakkaustarinaa, kun työpaikan harmaa, mielenkiinnoton ja ei-haluttava Markus tulee sattumalta Nathalien elämään.

Koomista rakkausromaania hallitsee eroottisen halun, kiinnostuksen ja arvostuksen dynamiikka. Se hallitsee Nathalien ja Markuksen suhteen syntyä. Markus on aluksi täysin mielenkiinnoton tyyppi, ranskalaisen haluttavuus-asteikon alaportaalla: hieman epävarma, eitullinen, hieman nuhjuinen, vaalea ruotsalainen. Hän ei ole uskaltanut haaveillakaan kauনিista Nataliasta, ja on vältellyt tätä. Kun Markus näkee Nathalien odottavan häntä:

“Nathalie tuli lähemmäksi ... Hän oli niin kovin kaunis ... sellaista kauneutta, joka pakottaa panemaan kaikkialle kolme pistettä.”

Haluttavuuden dynamiikka syttyy, kun Markus sattuu kohdalle oikealla hetkellä. Markus ei ymmärrä miksi hän joutui yllättävän intohimon kohteeksi. Nathalieelle se oli satuma. Viimein kuin Markus ymmärtää että hänen kaltaisella miehellä ei ole toivoakaan, hän alkaa välttelyä Nathalieä. Joka taas horjuttaa Nathalien itsetuntoa, millainen muumio hänestä on leskeyden aikana tullut.

Koomisessa rakkaussuhteen kuvauksessa sääntö on, että silloin kun toinen on kiinnostunut, toinen ei ole. Siinä vaiheessa, kun Markus päättää vältellä Nathalieä, siinä vaiheessa naisen kiinnostus syntyy.

Foenkinosin romaani tuntuu palvelevan sentimentaalisten miesten rakkaustantasioita. Jos Hertta-sarjojen naiset ansaitsevat rakkauden vasta sillä hetkellä, kun he suuttuvat ja paljastavat aggressionsa, niin tässä tarinassa mies ansaitsee rakkauden vasta kun paljastaa

herkkyytensä. Vasta siinä vaiheessa, kun Markus huomaa, että hänen on suojeltava itseään ja tunteitaan – ja kieltäytyy tapaamasta enää Nathalieta – hän saa tämän rakkauden.

Kaunis Nathalie on koko ajan halun kohteena, kun taas Markuksen arvostus nousee sekä naisten kesken että työpaikalla. Hänen arvostuksensa nousee heti, kun huhu heidän seurustelustaan leviää, hetkessä häntä pidetään koko konsernin nousevana tähtenä.

Työpaikan komea ja itsevarma pomo, joka on tavoitellut Nathalieta vuosikaudet, ei voi ymmärtää miten Markuksen kaltainen nahjus voi saada tällaista menestystä. Hän on alfauros, joka kontrolloi sekä työpaikkaa että sen halun taloutta. Bisnesmiehenä hän ymmärtää kuinka arvo nousee juuri Nathalien noteerauksen vuoksi ja järkyttyy huomattavasti oivansa arvoton.

“Markus on kaikki mitä minä en ole”.

Rakkauden, haluttavuuden ja kiinnostavuuden syntyminen hassunoloisen Markuksen ympärille on koomista. Kun Markus rakastuu Nathalieen, tämä ei arvosta miestä, kun Nathalie kiinnostuu miehestä, tämä alkaa suojella tunteitaan. Kun työpaikan uros puuttuu peliin, hän sysää toisaan hylkivät rakastavaiset yhteen. Kaikki on aivan loogista ns. mimeettisen halun teorioiden mukaan. Harmi, että kerronta menettää draamaansa ja menee tapahtumien käänteiden selostukseksi juuri tässä. Foenkinosin uusi suomennos *Vaimoni erootin* potentiaali sisältääkin jo sellaista kevyttä kerrontaa, joka olisi parantanut myös tätä teosta.

David Foenkinos: *Nainen, jonka nimi on Nathalie* suom. Pirjo Thorell, Gummerus 2012